

Orgaandonatie

Maar hoe zit het met de donor?

We kennen allemaal wel iemand die in een ziekenhuis is geopereerd. Soms kan zo'n operatie een onverwachte wending nemen. Een goede vriend van Roeland Beljon onderging eind vorig jaar een gecompliceerde operatie. Gaandeweg bleek de hele procedure nog ingewikkelder te worden. Er moest onder andere een nieuw bloedvat worden aangelegd. Daarvoor was gelukkig een bloedvat voorradig, afkomstig van een... orgaandonor! Het zal duidelijk zijn, deze vriend leeft nog dankzij deze orgaandonor. En daar is Roeland dankbaar voor. Hij constateert echter tegelijkertijd een duivels dilemma. Want hoewel veel mensen zonder meer van mening zullen zijn dat orgaandonatie vanzelfsprekend is, kun je daar wat hem betreft wel degelijk grote vraagtekens bij plaatsen... >

Om de organen van de donor te kunnen gebruiken, moeten deze worden uitgenomen als het hart van de donor nog klopt. Daar bestaat in de medische wereld geen enkel misverstand over. De reden hiervoor is dat de desbetreffende organen zo lang mogelijk van zuurstof moeten worden voorzien. Iemand die bijvoorbeeld thuis overlijdt, zal dus nooit orgaandonor kunnen zijn. Om orgaantransplantatie mogelijk te maken, is het begrip 'hersendood' in het leven geroepen. Hersendood betekent: 'Het volledige en onherstelbare verlies van de functies van de hersenen, inclusief de hersenstam en het verlengde merg.' De manier waarop de hersendood wordt vastgesteld, verschilt per land en is onderhevig aan wijzigingen van wetenschappelijke inzichten. Zonder het begrip hersendood zou een uitneemoperatie als moord met voorbedachten rade moeten worden bestempeld.

'We kunnen niet vertrouwen op de informatie die de overheid ons aanreikt'

96%

Het hersendoodcriterium is dus een bij wet vastgelegde afspraak met als enige doel organen te kunnen 'oogsten' zonder strafrechtelijke gevolgen. In feite overlijdt de donor namelijk op de operatietafel aan de gevolgen van de uitneemoperatie. Bij aanvang van deze operatie is het gehele lichaam nog in leven en zelfs de hersenen zijn niet werkelijk dood, omdat het hart nog klopt en de hersenen in sommige gevallen daardoor nog zuurstof kunnen ontvangen. Om precies te zijn, bij iemand die hersendood is verklaard is 96% van het lichaam nog in leven. Of iemand hersendood is, wordt vastgesteld door het uitvoeren van een aantal tests. Daarbij wordt gekeken naar het al of niet ontbreken van reflexen: wel of niet reageren op pijnprikkels, zoals trekken aan en prikken onder nagels, aanraken van hoornvlies en inspuiten van vocht in de luchtpijp. Ook wordt een apneustest gedaan. Laatstgenoemde wordt door veel medici bekritiseerd, omdat deze het sterven van de patiënt zou bevorderen. Erwin Kompanje is klinisch ethicus en universitair docent, verbonden aan de intensive care volwassenen én de afdeling ethiek en filosofie van de geneeskunde van het Erasmus MC in Rotterdam. Hij zegt over het hersendoodcriterium dat als er geen transplantatiegeneeskunde zou zijn "hersendood niet als de dood van de mens (zou) worden beschouwd, maar als een klinische toestand waarbij verder behandelen geen doel meer dient." De *Wet op de Orgaandonatie* verwijst naar het hersendoodprotocol om zorgvuldig vast te stellen of een donor aan alle criteria voldoet om hersendood verklaard te kunnen worden. In dit protocol is opgenomen dat herziening van de richtlijnen nodig kan zijn, omdat in de hersendooddiagnostiek sprake kan zijn van voortschrijdend wetenschappelijk inzicht. Hersendood is dus geen absoluut en onomstotelijk gegeven.

Bewustzijn

De gevestigde medische wereld gaat ervan uit dat de hersenen de plaats zijn waar gedachten, emoties en het zelfbewustzijn gesitueerd zijn. Daaraan wordt de conclusie verbonden dat verlies van alle hersenfuncties ook verlies inhoudt van al die aspecten en dat een hersendood verklaarde persoon dus niets zal merken van de uitneemoperatie. Maar is dat zo? Zit het bewustzijn van de mens wel in de hersenen? De cardioloog Pim van Lommel bespreekt in zijn boek *Eindeloos Bewustzijn* honderden gevallen van mensen wier hersenfuncties waren uitgevallen, maar die allemaal eenzelfde soort herinnering hebben. Hij publiceerde er ook over in het gerenommeerde wetenschappelijk tijdschrift *The Lancet*. Het gaat om mensen met een bijna-doodervaring. Deze mensen waren in feite al opgegeven en veelal hersendood verklaard, waarna de hersenfuncties weer terugkwamen. Veel van deze mensen konden in detail vertellen wat zich in de operatiekamer afspeelde ten tijde van hun bijna-doodervaring. Pim van Lommel is niet de enige die over dit verschijnsel schrijft. Zowel in Nederland als wereldwijd zijn talloze gevallen bekend van patiënten die hersendood waren verklaard en toch volledig zijn hersteld. Dat betekent twee dingen. Ten eerste dat het hersendoodcriterium niet onfeilbaar is, zoals de overheid ons wil doen geloven. Ten tweede dat het bewustzijn wellicht niet in de hersenen zit, daar was immers geen meetbare activiteit meer waar te nemen. En dat roept de vraag op wat een orgaandonor van de uitneemoperatie zou kunnen merken, gezien de grote kans dat het bewustzijn nog steeds actief is.

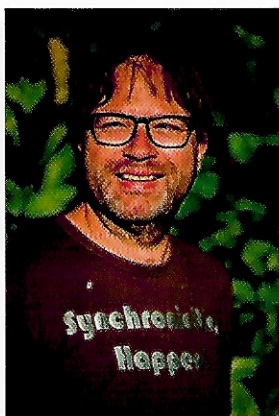
De operatie

Voor niet-medici is de uitneemoperatie een soort horrorverhaal. De donor wordt vastgebonden om eventuele reflexen tegen te gaan (zoals rechtop gaan zitten) en krijgt spierverslappers en medicijnen toegediend. De donor wordt van keel tot kruis open gezaagd/gesneden en dit geschiedt veelal zonder verdoving. Eén voor één worden de organen verwijderd, het – nog kloppend – hart als laatste. Wanneer de donor een hartstilstand krijgt, probeert men deze door uitwendige massage te 'reanimeren'. Donoren die bij de operatie geen anesthesie krijgen, reageren op de eerste snede door de chirurg met zweten, verhoging van de bloeddruk en versnelling van de pols. Bij een gewone operatie weet de anesthesist dan dat hij de narcose moet verhogen. Verder kan het adrenalineniveau stijgen tot 2000%, kunnen afwerende gebaren voorkomen (de zogenaamde Lazarusreflex), vinden reacties plaats op toegediende medicijnen en kan er tijdens de operatie sprake zijn van koorts. Het is op z'n minst merkwaardig dat wanneer de donor niet reageert op pijnprikkels, dat bijdraagt aan de vaststelling dat deze hersendood is. Maar als een donor op ingrepen zoals snijden en zagen reageert nadat hij hersendood is verklaard, worden die reacties beschouwd als reflexen die niets met pijnbeleving te maken zouden hebben. Gelet op dit alles kan niet helemaal worden uitgesloten dat de orgaandonor voelt en/of begrijpt dat bij hem organen worden uitgenomen. Internationaal staan er mede daarom steeds meer medici op die het hersendoodcriterium in twijfel trekken.

‘Het kan niet worden uitgesloten dat de orgaandonor voelt en/of begrijpt dat bij hem organen worden uitgenomen’

Sterven

Iedereen heeft recht op leven, maar iedereen heeft er ook recht op om waardig te sterven. Op het moment dat er sprake is van een mogelijk hersendode patiënt wiens organen gedoneerd zouden kunnen worden, treed er een heel ander proces in werking dan wanneer van dezelfde patiënt bekend is dat hij géén donor wil zijn. De laatste kan in alle rust, omringd door naasten, een rustige dood sterven. Dat betekent dat hij of zij sterft op een natuurlijk doodsmoment. Het lichaam bepaalt dat zelf. Voor zowel de stervende als de naasten is het plezierig en helend om het moment van de laatste adem mee te kunnen maken. Het geeft een natuurlijke afronding van het leven. Mensen met veel ervaring op het gebied van stervensbegeleiding kunnen daarvan getuigen. Heel anders gaat het bij een patiënt waarvan de organen moeten worden uitgenomen. Er vindt een tegenstrijdig proces plaats waarbij enerzijds het lichaam in leven wordt gehouden, gevoed en beademd om de organen te beschermen, terwijl anderzijds het moment van sterven wordt bespoedigd.

Zodra de operatie is voltooid, is het leven voorbij. Het kunstmatig gaande houden van lichaamsfuncties om de organen veilig te stellen, verhindert een rustig en menswaardig sterven. Op het moment dat vaststaat dat de organen moeten worden uitgenomen, wordt een procedure gestart waardoor het natuurlijke stervensproces wordt verstoord. De nabestaanden krijgen het lichaam pas terug als het leven eruit is. Je kunt als naaste het moment van daadwerkelijk sterven niet meebeleven en de patiënt sterft alleen, dat wil zeggen: met operatiepersoneel om zich heen, maar geen naasten. Het is dan moeilijker om met de dood van een naaste vrede te hebben. Hoewel eenieder het anders zal ervaren, kun je stellen dat het rouwproces erdoor wordt beïnvloed.

Leven na de dood

In de hele discussie die in de medische wetenschap en de politiek wordt gevoerd over het delicate onderwerp van orgaan-donatie, wordt zorgvuldig vermeden te spreken over de immateriële kanten van de zaak. Wat betekent het stervensproces voor de stervende en de naasten en hoe willen zij dat zelf beleven? En wat betekent het afstaan van organen voor het leven van de ontvanger van die organen? Hoe kan het bijvoorbeeld gebeuren dat mensen met een donororgaan persoonsveranderingen ondergaan? Daar zijn getuigenverslagen van. Kan het zijn dat onze persoonlijkheid middels het DNA in onze organen mee wordt getransplanteerd? En wat betekent dat voor de positie in het leven na de dood van de donor? Kun je compleet sterven met een incompleet lichaam? Of blijf je aan het aardse leven gebonden totdat ook degenen zijn overleden aan wie jij je organen hebt afgestaan? We weten er weinig van. De transplantatiegeneeskunde bestaat pas sinds halverwege de jaren vijftig van de vorige eeuw, toen de eerste nier werd getransplanteerd van de ene op de andere (levende) tweelingbroer. Sinds 1967 worden pas organen getransplanteerd afkomstig uit stervenden. We moeten ons afvragen of het goed is om onze lichamen slechts te beschouwen als machines waarvan de onderdelen uitwisselbaar

Wil jij donor worden?

Ja. Nee.

Congres

Op zaterdag 13 april zal in Breda het congres *Orgaantransplantatie; en hoe zit het met de donor?* plaatsvinden. Het doel van het congres is om eerlijk en open te spreken over orgaantransplantatie. De overheid informeert de burgers op een zeer eenzijdige manier over dit onderwerp, vanuit de wens om zoveel mogelijk potentiële orgaandonoren beschikbaar te hebben. Het is wenselijk dat eenieder op basis van complete en eerlijke informatie zelf kan bepalen of men wel of niet orgaandonor wil zijn. Meer info op: www.skyhighcreations.nl

zijn. Wie een holistisch mensbeeld heeft, onderkent de samenhang tussen lichaam, geest en ziel. Onze organen zijn onlosmakelijk verbonden met onze persoonlijke energie. Het voortleven van een van onze organen in een ander lichaam, heeft zeer waarschijnlijk gevolgen voor de evolutie van beide zielen.

Orgaandonor wel of niet, het blijft een dilemma. Maar het is wél belangrijk dat iedereen keuzes kan maken op basis van juiste en volledige informatie. Het is duidelijk dat er vele haken en ogen zitten aan het onderwerp orgaantransplantatie. Of je er nu zuiver medisch-wetenschappelijk naar kijkt of ernaar kijkt vanuit de spirituele invalshoek, we kunnen niet vertrouwen op de informatie die de overheid ons aanreikt. Wees dus kritisch en ga niet over één nacht ijs met het nemen van een beslissing. Maak een bewuste keuze en maak die kenbaar bij het donorregister. •

Bronnen

Ineke Koedam, *De donor in het licht* (artikel in *Spiegelbeeld* 2014)
Pim van Lommel, *Eindeloos Bewustzijn* (Uitgeverij Ten Have 2007)
Dr. F. Stadermann, *Hersendood en orgaan-donatie* (2017)

ParanormaalAlternatief

10.00 - 17.00 UUR

6 & 7 APRIL
DE BROODFABRIEK, RIJSWIJK

**BEZOEK
DE GROOTSTE SPIRITUELE BEURS
VAN NEDERLAND**

**BESTEL SNEL ONLINE
TICKETS MET KORTING!
GEBRUIK PROMOTIECODE:**

PARAVISIE2019

WWW.PARANORMAALALTERNATIEF.NL

Lectures and events on spiritual growth and frontier sciences

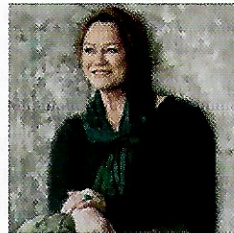
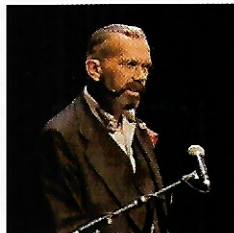
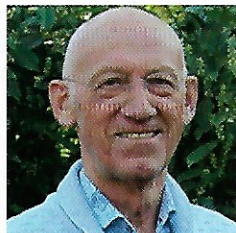
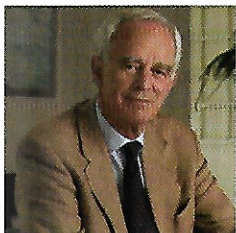
Sky High Creations

Opening portals into new dimensions

Orgaantransplantatie; en hoe zit het met de donor?

Congres, zaterdag 13 april 2019 in Breda met:

Pim van Lommel, Ger Lodewick, Erwin Kompanje, Mieke Mars en Ton Verlind

*Hoe werkt orgaantransplantatie? Wanneer wordt een patiënt hersendood verklaard?
Hoe zit het met het bewustzijn? Wat is het effect van orgaantransplantatie op het
stervensproces van de donor? Waarom horen we er in de media zo weinig over?
Een eerlijk verhaal over orgaantransplantatie vanuit het perspectief van de donor.*

www.skyhighcreations.nl